

In memoriam Ottó Lajos (1911–1995)

Budapesten született 1911-ben. A Szent István Gimnáziumban érettségizett, majd a jogi egyetemen folytatta tanulmányait, amit két év után anyagi okok miatt abba kellett hagynia, ezt követően újságíróként tevékenykedett, közben zenét is tanult. 1938-ban megnősült. A Siemens Műveknél, majd a Danuviánál dolgozott műszaki tisztviselőként. Később a Danuvia székesfehérvári részlegéhez került vezetőhelyettesnek. Ebben az időben már dúlt a világháború, amely a szép székesfehérvári otthonát elpusztította. Családjával – két fia és felesége – Budapestre költöztek. Orosz hadifogságba került, ahonnan szerencsésen megmenekült. Ezután a nélkülözés és talpraállás évei következtek, előbb Dunavecsén, majd 1947-től Győrben. Dunavecsén gazdálkodás, napszám, hogy a család éljen. Győrben kapott végre állást az ÉDÁSZ elődjénél, majd az ország újjáépítésén Gyöngyös környékének távvezeték-építésén dolgozott. Aztán hazakerült az ÉDÁSZ-hoz Győrbe. Elvégzett még egy gépészműszaki tanulmányt, majd a megalakuló Energia Felügyelőséghez nevezték ki főfelügyelőnek, amely munkakörben nyugdíjba vonulásáig dolgozott.

Minden érdekelte, sok mindent megpróbált. Fiatal korában vívott, lovagolt, nyelveket tanult, síoktatáskodott, bélyeget gyűjtött, majd méhészkedett. Ez utóbbit élete végéig – amíg ereje engedte – végezte. Magát magányos farkasnak tartotta. Hagyatékában megtalált feljegyzése szerint: „Mindig utáltam a csordamentalitást és elbitangolt jószágnak számítottam, aki nem illik semmiféle kategóriába.”

A csigák, kagylók „szele” talán 1967-ben csapta meg, amikor az Adrián családjával együtt nyaraltak: A fiúk polipot, halat, tengeri csillagot – meg amit meg lehetett fogni vagy enni gyűjtöttek. Ez a nyaralás 1968-ban megismétlődött, mikor már ő is sokszor merült a víz alá és gyűjtögetett. Gyűjtőútját aztán több éven keresztül megismételte és mind szenvedélyesebben végezte. Rendszert vitt a gyűjtésbe. Igyekezett távoli országokból is hasonló érdeklődésű emberekkel kapcsolatot felvenni; ismeretéseket keresett és kötött. Levelezését rendszerbe foglalta, szinte az egész világra kiterjesztette. Egyre nagyobb ismeretségre tett szert. Németül, angolul, franciául levelezett; rendszeresen kapta a csomagokat és küldte az ellenértéküket. Gyűjtőszendélyének csak betegsége és 1995-ben bekövetkezett halála vetett véget. Ekkorra gyűjteménye mintegy 10 ezer darabra nőtt, amely lakásában két szobát már elfoglalt. 1988-ban „Poseidon kincsei” címmel Győrben kiállítást rendezett, melynek sikerét a nagyszámú látogató elismerő bejegyzései bizonyítják.

A csigákról írt egyetlen cikkében így nyilatkozik (Levél a szerkesztőnek: A Lipót községi termálfürdő puhatestűi – Soosiana, 8: 9–10): „Amikor a gyöngyösi találkozó után először tettem be a lábamat a Lipót község területén lévő termálfürdő gyepére, még nem tudtam, hogy ez a terület is az ország csigafaunájának egyik fehér foltja. Egyrészt mert innen számítható az én malakológussá válásom első napja, másrészt semmiféle hazai Mollusca-irodalom ez ideig nem állt rendelkezésemre. Megfertőződve tehát a gyöngyösi találkozó légkörétől, itt kezdtem el először csigászni hazai vizeken”

Gyűjtőmunkáját három fia közül senki sem folytatta, ezért a család az elsősorban tengeri fajokat tartalmazó gyűjteményt értékesítésre ajánlotta fel egy erre alkalmas intézménynek. Így került ez a páratlanul gazdag anyag a Mátra Múzeum (Gyöngyös) Mollusca-gyűjteményébe 1996-ban.

Varga András–Ottó Péter